

‘BERNARD MINIER BEZORGT JE KOUDE RILLINGEN.’

– TROUW

**BERNARD
MINIER**
HUIVERING

THRILLER

Levend begraven

Haar geest was nog slechts een schreeuw.

Een jammerklacht.

In haar hoofd gilde ze het uit van wanhoop, gaf ze brullend uiting aan haar woede, haar pijn, haar eenzaamheid... aan alles wat haar, maand na maand, van haar menselijkheid had beroofd.

En smeken, dat deed ze ook.

Genade, genade, genade... laat me hier alsjeblieft uit, ik smeeek het je...

In haar hoofd schreeuwde ze, smeekte ze, huilde ze. Alleen in haar hoofd, want in werkelijkheid kon ze geen geluid uitbrengen. Op een ochtend was ze nagenoeg stom wakker geworden: zonder stem... Zij die zich altijd zo goed kon uitdrukken, die zo makkelijk praatte en lachte...

In de duisternis veranderde ze van houding om haar gespannen spieren verlichting te geven. Ze zat op de kale grond, met haar rug tegen een stenen muur, op een vloer van aangestampde aarde. Soms ging ze er zelfs op liggen. Of ze zocht haar luizige matras in de hoek op. Het grootste deel van de tijd bracht ze slapend door, liggend in de foetus-houding. Als ze wakker was, deed ze rekoefeningen of liep ze wat op en neer – vier stappen tot de muur en weer terug, meer ging niet in haar cel van twee bij twee meter. Het was er wel aangenaam warm. Ze wist al een tijd dat er aan de andere kant van de deur een stookruimte moest zijn. Dat had ze afgeleid uit de warmte en de geluiden: gebrom, gezoem

en getik. Ze droeg geen kleding. Naakt als een dier. Al maanden, misschien zelfs jaren. Ze deed haar behoefte in een emmer en kreeg twee keer per dag te eten, behalve als hij weg was. Dan was ze soms dagenlang aan zichzelf overgeleverd, gekweld door honger en dorst, en stond ze doodsangsten uit. Er zaten twee luikjes in de deur. Door het onderste kreeg ze haar eten toegeschoven en door het andere, midden in de deur, werd ze geobserveerd. Zelfs als ze gesloten waren, lieten de luikjes twee streepjes licht door die de duisternis in haar gevangenis enigszins wegnamen. Haar ogen waren inmiddels gewend aan het half-duister en konden details op de grond en de muren onderscheiden die ieder ander zouden zijn ontgaan.

In het begin had ze haar kerker nauwgezet verkend, bedacht op het kleinste geluidje. Ze had gezocht naar een manier om te ontsnappen of naar een lacune in zijn systeem, gewacht op een moment van onoplettendheid van zijn kant. Op een gegeven moment had ze het opgegeven. Er wás geen lacune, er wás geen hoop. Ze had geen flauw idee hoeveel weken of maanden er waren verstreken sinds haar ontvoering. Sinds haar oude leven. Ongeveer één keer per week beval hij haar om haar arm door het luik te steken en dan diende hij haar een injectie toe. Die was pijnlijk, want hij was niet bepaald handig en de vloeistof was dik. Vrijwel onmiddellijk verloor ze dan het bewustzijn en als ze weer bijkwam, zat ze boven, in de eetkamer, in de zware fauteuil met hoge rugleuning, met haar benen en bovenlichaam vastgesnoerd aan de stoel. Gewassen, geparfumeerd en aangekleed... Zelfs haar haar rook dan lekker naar shampoo en haar mond, die anders vies plakkerig aanvoelde, en haar adem, die de rest van de tijd vermoedelijk ondraaglijk stonk, roken naar tandpasta en menthol. In de openhaard knetterde een vuur, op de glanzende tafel van donker hout stonden brandende kaarsen en borden waar een heerlijke geur van opsteeg. Er klonk altijd klassieke muziek uit de luidsprekers. Zodra ze die muziek hoorde, het schijnsel van de haard zag en de kleren op haar huid voelde, begon ze als een geconditioneerd dier letterlijk te kwijlen. Maar hij liet haar wel altijd vierentwintig uur vasten voordat hij haar verdoofde en uit haar kerker haalde.

Uit de pijn in haar buik kon ze opmaken dat hij haar misbruikt

had terwijl ze buiten bewustzijn was geweest. In het begin had ze dat verschrikkelijk gevonden en had ze, wanneer ze weer bijkwam in de kelder, haar eerste echte maaltijden meteen weer uitgekotst in haar emmer. Maar inmiddels raakte het haar niet meer. Soms zei hij niets en soms praatte hij aan één stuk door, maar ze luisterde nauwelijks. Haar brein was er niet meer aan gewend om een gesprek te volgen. De woorden ‘muziek’, ‘symfonie’ en ‘orkest’ liepen als een rode draad door zijn betoog, net als de naam Mahler.

Hoelang zat ze al opgesloten? Dag en nacht bestonden niet in haar graf. Want dat was het: een graf. Diep in haar hart wist ze dat ze hier nooit levend weg zou komen. Die hoop had ze allang opgegeven.

Haar enige houvast waren haar herinneringen aan de mooie momenten uit haar leven, de heerlijke tijd toen ze nog vrij was. De laatste keer dat ze gelachen had, vrienden op bezoek had gehad, haar ouders had gezien. De geur van een barbecue in de zomer, hoe het avondlicht door de bomen in haar tuin speelde, de ogen van haar zoon bij zonsondergang. Gezichten, gelach, spelletjes... Ze zag zichzelf de liefde bedrijven met mannen, met één man in het bijzonder... Dat bestaan dat ze zo banaal had gevonden, maar dat in werkelijkheid niets minder dan een wonder was. Wat had ze een spijt dat ze er niet méér van genoten had. Ze beseftte nu dat zelfs de momenten van pijn en verdriet niets waren in vergelijking met deze hel. Dit niet-bestaan, begraven op deze niet-plek. Afscheiden van de wereld. Ze vermoedde dat slechts een paar meter steen, cement en aarde haar van het echte leven scheidde, maar ze wist ook dat honderden deuren en kilometers aan gangen en tralies dat niet effectiever hadden kunnen doen.

Toch was het echte leven één dag heel dichtbij geweest. Om een of andere reden was hij ooit genoodzaakt geweest om haar met spoed te verplaatsen. Toen had hij haar in grote haast aangekleed, haar polsen met plastic strips op haar rug gebonden en een stoffen zak over haar hoofd getrokken. Vervolgens had hij haar een trap op geleid en had ze plotseling buiten gestaan. In de buitenlucht... Ze was bijna gek geworden van de schok...

De zachte zoelte van de zon op haar blote armen en schouders, het vage vermoeden van licht buiten de zak over haar hoofd, de geuren

van aarde en bedauwde velden, het parfum van bloeiende struiken, het vrolijke gekwinkeleer van vogels bij zonsopgang – ze overrompelden haar met een kracht die haar bijna van haar stokje deed gaan. Ze had zo hevig gehuild dat de zak over haar hoofd kletsnat was geworden van tranen en snot.

Hij had haar op een metalen ondergrond neergelegd en door de zak heen had ze de geur van uitlaatgassen en diesel ingeademd. Hoewel ze al nauwelijks geluid kon uitbrengen, had hij een prop watten in haar mond gestopt en er voor de zekerheid tape overheen geplakt. Ook had hij haar polsen en enkels samengebonden om te voorkomen dat ze alarm zou slaan door tegen de cabinewand te trappen. Ze had het getril van de motor gevoeld en de bestelwagen was hotsend over oneffen terrein naar een verharde weg gereden. Toen hij op een gegeven moment volgas gaf en ze hoorde dat ze door verschillende voertuigen werden ingehaald, wist ze dat ze op een autosnelweg reden.

De tolpoort was nog het ergste geweest. Overal om haar heen hoorde ze stemmen, muziek, motorgeluiden, heel dichtbij... vlak achter de cabinewand. Tientallen mensen. Vrouwen, mannen, kinderen... ze waren slechts luttele centimeters van haar verwijderd! Ze kon ze horen! Ze werd overspoeld door een golf van emoties. Ze lachten en praatten, kwamen en gingen, levend en vrij. Ze waren volledig onkundig van haar bestaan, zo vlakbij, zich niet bewust van haar trage dood en haar slavenbestaan... Ze had haar hoofd hevig heen en weer geschud tot het tegen het metaal aan bonkte en het bloed uit haar neus op de vette laadbodem druppelde.

Ze hoorde haar beul 'bedankt' zeggen en de bestelwagen reed weer verder. Ze had het wel uit willen brullen.

Het was mooi weer geweest op de dag dat ze werd verplaatst en ze wist bijna zeker dat de hele natuur in bloei stond. Lente... Hoeveel seizoenen zou ze nog leven? Hoelang nog voor hij haar beu werd, voor ze helemaal gek zou worden, voor hij haar uiteindelijk echt zou ombrengen? Plotse-ling wist ze zeker dat haar vrienden, haar naasten en de politie de hoop om haar levend terug te vinden allang hadden opgegeven. Slechts één mens op aarde wist dat ze nog in leven was, en die mens was een demon, een serpent en een incubus. Ze zou het daglicht nooit meer zien.